

מסורת הש"ס

(ב) וַיִּזְכְּרוּן לוֹ: גִּיּוֹן 74.
(ג) וַיִּזְכְּרוּן שָׁם שֶׁמֶת קָם.
יִצְחָק מֵהָאֵל: קִדְּוִיטָה.
סְטִיטוּת יֵי: כְּסוּתוֹת שֶׁאֵין.
כְּרִיתוֹת כְּסִי: אֵין. כִּיק מִן.
(ד) שֶׁמֶת (כִּי) אֵין מִן.
וַיִּשְׁנֵי: (ו) מִחֻלֵּין קִטּוֹ:
קִטּוֹ: (ז) לַעֲלֵי לֵב: כִּיק שֶׁ.
כִּיק גֵּי: (ח) וַנִּזְכְּרֵם לְדָ:
(ט) וַנִּזְכְּרֵם לְדָ: (י) אִסְפֵּר
מֵאֵל אֵין: (כ) הַחֲנִינִי דִּי.
(ל) אִמִּי מִיִּחֲלֵה רִשְׁעֵי:
רִשְׁעֵי: וַנִּזְכְּרֵם יִשְׁנֵי: (מ)
רִשְׁעֵי: (נ) אֲזַל מִרְקָם שְׁמִי
מִחֻלֵּין דִּי גֵּי: (ס) וַיִּשְׁנֵי
תּוֹקֶסוֹת סוֹכֵה מִן: דִּיֵּה
לְרֵעִי וְחֹסְפִיתָּ מִנְחוֹת שֶׁאֵין:
דִּיֵּה אֵין חֵן.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מונמצא וכו'
תיסח דבסוטה. עין
ברטנ"א מכות דף ת' ע"א
ד"ה התם מעניינא דקרא:

הגהות הב"ח

(א) רח"ב ד"ה מונחא וכו' כפ' במד' דערבין וכו' שדה אחוזה ומלמ' פרט וכו' ויחלל בקרבו. י"ב ו"ג"ה להדי' בערבין איתא להדיא משום דהכא מעניינא דקרא ולכן דרשין אה"פ דלא כתיב בידו:

מוסף דש"י

וכולהו אליבא דר'
 עקיבא. ממתן קבלו
 (שבתות ד') יצא עד
 שאין לו אחיה. עס
 יפלה? שמיט כל בקל
 ל'א עד אין לו אחיה
 משער בחציתו ובתש
 אחיו. דמחית עס המהר
 זה המהר? ב'קח פס' עייש
 במהמחית. אחיו אחי
 במצות. כל מהם משפחה
 חייבת עד עד חייב זה
 דבר לה לא משפחה (שם).
 דבר הלמד מענינו.
 אחי חזר מות, מקלה
 שבתם עתה אין אחי עני
 נהם מדבר, כל יא ילמדו
 משפחה (תל' ק' ד' דבר
 עס שאין מפרש בו נהם
 מדבר, כל ילמדו מהן עני
 מרשע עתהם עד נהם
 ענין עתהם (שם).

פני תנא: להן מתני' דקמי' מוכר לאכיו חייב: **סתם ספרא:** מורה הכניס: **סתם ספרי:** ספר ידבר וישנה מורה והוא סתמא דכי ימצא אישיו במשנה מורה הוא: **אליבא דרבי עקיבא:** ממה שלמדו מר' עקיבא אמרו: **שני דים פלוני:** לא רצה להוכיח שם ששמונין לא יבוא לא היו נוהגין כד שזיו הרבה דרין בניות אחד אנשים וששים והיו מזיני תמיד עם שני חביריהו ולא שמתייחדו: **ונמלא:** קרא מירא להו דאי ללמד שיימצא בעדים מבי ימצא נפקא: **כמלוין בידן דמו:** התלמידים מזיני תמיד בניות הרב וזאם גנב הרב אחד מתלמידיו ומכרו אינו נגד: **אין לעבדים בוס:** המבייש את העבד לא חייבוהו מורה לתת דמי כשמו: וכי ינלו אנשים יסדיו והכס איש וגו'. מהאם נפקא לן חיוב בשם דכתיבס' וקולתא את כפה ממון האומר ממון או אינו אלא ממס ואמר כהן לא תחוס עמך וגו' ונאחר להלן בעדים וזממין (דנחם) ו' לא תחוס עיך מה להלן ממון

בידן דמו ופסירי: ^(א) תנן התם רבי יהודה
 בישת ^(ב) מאי טעמא דר
 ניצו אנשים יתרוי ור
 אחוה יצא עבד שאין
 הוא במצות והכא היכי
 מאחיו לאפוקי עבדי
 מי שחציו עבד וחציו
 למעוטי מי שחציו
 מעוט אחר מעוט ^(ג)
 אלא לרבות מרא
 משמע להו דהא א
 ישראל מכני ישראל
 למעוטי מי שחציו
 אוהרה לגונב נפש
 מ ^(ד) תגנוב רבי יוחנ
 ממלכת עבד אלא פלי
 דגניבה ומר קא חשיב
 תגנוב: בגונב נפשות
 אומר בגונב נפשות או
 אמרת אלא ולמד מ
 שהתורה נדרשת בה
 כמה הכתוב מודבר
 בנפשות תניא אידיך
 ממון הכתוב מודר
 ממון או אינו אלא
 צא ולמד משלש ע
 נדרשת בהן ^(ה) דבר
 הכתוב מודר בממ
 איחומר עידי גניבה
 שהומר חזקיה אמר
 אומר נהרגין חזקיה דא
 ולא חצי דבר ורבי
 דאמינא דבר ואפ' ^(ו)
 בעדים האחורנים של
 שנהרגין מתוך שיכחו

אנשיה: כעדים האחרונים של כן סודר ומורה. דתן לעיל (דף
מח'ב) מתירין ב' בשרי ג' ומלקין אותו חור וקולקל דיון בשפירס ופושא
העיר. דן ואבי אמו כפי הדתיין ופושאלין נידון לראשית ומעידין
עליו שאכל טרטימר בשר ושאר ח' לוג יין מגניבה מלקין אותו
בדמיה (דמס' טא) ויחורו הדיין מלקות חור וקולקל דיון כ"ב למה
ומורה (מורה טא) ויחורו האחרונים שטעירו שחור וקולקל האמור

על פי ראשונים שזה לקה על ידה מו לא שייכא ההוא סהדא שנהרגין ולא אמרינן שחזי דבר הוא דאי לאו סהדומא דקמ

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פו.

מונמצא בידו קא אמינא. * חומא דבסוטה פ' עגלה ערופה
(דף מה:) דרשין כי ימצא חלל פרט למצי ופערין
עיר שרובה עובדי כוכבים ו"ל דהסא חביב באדמה והוי כמו בידו
דהסא ואכתי קשה דדרשין בפ' בתרא דערבין (דף ל:) גבי בני ערי

בדמיון וינאל בקרוב (א) וינאל (כדפי)
בקרובוס דככא מרביאל דקרא:
יצא עבד שאן 15 אהוה. פירש
בקרובוס עבד און אן פירש
ואפילו עבד אהיו בני אביו דכתיב עס
החמור עס הדומה לחמור וקשה
דאס כן גר ומשומר נמא וינאל
לפרש שאין לך אהוס שאין וינאל חללי
קרוין אהוס משא"כ בגר:

רב פפא לאבי אלא
 שוכב עם אשה בעולת
 פרט למצוי כגון של
 יורה הכי נמי דפטורי
 יו קאמינא אמר רבא
 קי ומתנו רבנן כמצוי:
 בב מ"ו שחציו וכו':
 אומר אין לעבדים
 יהודה אמר קרא כי
 שו ואחיו מי שיש לו
 לו אחוה ורבנן אחיו
 דריש ר' יהודה סבר
 בני ישראל למעוטי
 בני חורין מבני ישראל
 ר' חציו בן חורין הוי
 מיעוט אחר מיעוט
 מיעוט לאפוקי עבדים לא
 מיעוט הוא במצות בני
 חורין למעוטי עבד וחד
 ובד חציו בן חורין
 גין רבי יאשיה אומר
 אמר ר' מאיר ימכרו
 ימר קא חשיב לאו
 לאו דמכירה ת"ר לא
 הכתוב מדבר אחה
 אינו אלא בגונב ממון
 שלש עשרה מדות
 דבר הלמד מעניינו
 כנפשוהו אף כאן
 לא תגנובו בגונב
 אחה אומר בגונב
 בגונב נפשות אמרת
 אה מדות שהתורה
 הלמד מעניינו במה
 אף כאן בממון
 ועידי מכירה בנפש
 אין נגרנין רבי יוחנן
 מר כר"ע דאמר דבר
 יוחנן אמר כרבנן
 דבר ומורה חוקיה
 מורה ומורה שהחמו
 לומר הראשונים
 להלקותו

כבוד ואפילו מקלט בכור: **מתוך** שיבולים עדים הראשונים בו' א"ן העם שהיו באחריות אלל במאי דערי גניזה לאשונת לא זכירי לעדי גניזה עזרי כדמתיין במבינה (ד' ע"ג: וס) דמזהר ר' עקיבא בשנים אומרים קדש ושנים אומרים בעל אל"ג עדדי ביאה זכירי לעדי קדושין [ואולי] והן לא זכירי לעדי ביאה כוליה דכר הוא: גניזה

אז לא מקטיל בסהדותא דהני אלא אמרין הואיל ויש עוש
תא קמיימא צהני צתרימא והני צתרי כוליה דבר קא עבדי:
להלכותו

עין משפט
נר מצוה

לא א מיי פֿיט מהל' גניזה הלכה ג סמג
שם:
לב ב מיי שס הל' ה:
לג ג מיי שס הל' א:

תורה אור השלם

1. כי יקראת איש וגב נפש
מאחוריו מבני ישראל
והעשירי בו ומכרמו ואת
הגבן והאת ובערת דרע
מכרבו. 2. כי יקראת איש שכב
על עשה בעלת חש
ופתו גם שנידע אל
השכב עם האשה
ומכרבו ובערת דרע
מישראל. 3. וגב איש ומכר
והעשירי בידו מות.
4. שמות את ידו
ומצא בני יצא אשם וזו
איש ואחיו ומכרבו אשת
האחיד לחצית את אשה
בין מכומו ולחצית. 5. והדחיקה במכרבו.
6. כי ידע
7. לא תחצה לא נתנא
לא נתנב לא תחצה
ברע דע שקר.

שמות כ יב
 6. כי עברי הם אשר
 הוצאתי אתם מארץ
 מצרים לא יכבדו
 ממכרת עבד:
 ויקרא לה מב
 7. לא תגבנו ואל
 תבחנו ולא תשקרו איש
 בעמיתו: ויקרא יט יא
 8. לא יקום עד אכל
 באיש לכל עון ואל
 תטאת בכל חטא אשר
 יקרא על פי שני עדים או
 על פי שלשה עדים ואל
 תרבו: ורבים יט טו